

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Mantenir-se en Crist per a arribar a la unitat

Demà comença la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, que enguany ha estat preparada per la comunitat monàstica de Grandchamp (Suïssa). El tema escollit, «Manteniu-vos en el meu amor i donareu molt de fruit» s'inspira en el text de sant Joan 15,1-17, i reflecteix la vocació a la pregària, a la reconciliació i a la unitat de l'Església i de tota la família humana, que és característica d'aquesta comunitat monàstica. Aquestes paraules Jesús les va dir als seus deixebles en el context del seu comiat i a manera de testament. En aquest marc incomparable, la unitat dels deixebles prefigura la unitat que desitja per a la seva Església que ja és present i operant en ells. Jesús els anuncia que no els deixarà mai sols i, en la mesura que es mantinguin units a ell com les sarments al cep, donaran molt de fruit (cf. Jn 15,5-9).

La unitat de l'Església no és fruit de les nostres planificacions ni dels nostres consens, o dels acords que puguem assolir entre confessions cristianes, encara que aquesta recerca d'acords és certament necessària per a acostar-nos a la unitat que Crist vol per a la seva Església. Perquè aquests compromisos siguin eficaços i produeixin fruit cal que siguin viscuts i assolits pels seus protagonistes com allò que són de veritat, com a obra de l'Esperit Sant. És per això que l'ecumenisme espiritual té tanta importància i ha de ser valorat com a veritable fonament del treball ecumènic que duem a terme els cristians d'unes i altres confessions per a aconseguir la unitat.

Així ho varen entendre i ho van proposar els grans pioners de l'ecumenisme. Així ha estat en la comunitat ecumènica de germanes del monestir suís de Grandchamp,

**SETMANA DE PREGÀRIA
PER LA UNITAT DELS
CRISTIANS**

18-25 de gener de 2021

"Manteniu-vos en el meu amor i donareu molt de fruit"
(Jn 15,5-9)

Comissió Interdiocesana
d'Ecumenisme i de Relacions
Interreligioses

que essent protestants en els seus orígens, actualment compta amb cinquanta germanes de diferents generacions, de diferents tradicions eclesials i de diferents països i continents. Les primeres germanes varen experimentar el dolor de la divisió entre les Esglésies cristianes i es varen sentir cridades a aquesta missió. En el seu ca-

mí l'amistat amb el sacerdot catòlic Paul Couturier, pioner de la Setmana de Pregària per al Unitat dels Cristians, fou una ajuda, així com el germà Roger Schutz (1925-2005) prior de la comunitat religiosa ecumènica de Taizé.

El fruit del treball per la unitat està vinculat a la fe en Crist i a la permanència en ell: «Qui està en mi i jo en ell dona molt de fruit, perquè sense mi no podríeu fer res» (Jn 15,5). La comunió amb Crist exigeix la comunió amb els altres. Tot llegint els materials d'enguany, he trobat un text de Doroteu de Gaza, un monjo de la Palestina del segle VI, que ho expressa d'aquesta manera: «Suposeu un cercle traçat sobre el terra, és a dir, una línia rodona dibuixada amb un compàs al voltant d'un centre. Imagineu-vos que el cercle és el món, el centre és Déu i els radis els diferents camins o maneres de viure que tenen els homes. A mesura que els sants, desitjant acostar-se a Déu, caminen cap al centre del cercle i van penetrant en el seu interior, aleshores es van acostant també els uns als altres. I a mesura que es van acostant els uns als altres, s'acosten simultàniament a Déu. I comprendreu que el mateix passa en sentit contrari, quan ens allunyem de Déu i ens retrem cap a enfora. És obvi que com més ens separem de Déu, més ens allunyem els uns dels altres, i que com més ens separem els uns dels altres, ens allunyem més de Déu». Es tracta d'una imatge que recordo feia servir sovint el cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, en parlar de la unitat de l'Església i de les confessions cristianes. Que aquest exemple ens ajudi a avançar vers la unitat desitjada pel Senyor a partir de la nostra unió amb ell.

ENTREVISTA

Poesia, música i espiritualitat

ORIOLO ROMANÍ BALCELLS

El poeta Carles Torner i el clarinetista Oriol Romaní, durant les dates al voltant de Nadal, han ofert un recital de poesia i música, que amb el títol *Hi ha novetat!* ha recreat la nostra tradició nadalenca, barrejant els temps antics i el món d'avui. Carles Torner recitava nades i Oriol Romaní n'acompanyava el ressò amb peces escollides per a l'ocasió. «Ha estat una invitació a acostar-nos al Nadal amb realisme, amb esperança i amb un esperit ple d'humanitat», afirma el músic Oriol Romaní.

Com va sorgir la idea de fer *Hi ha novetat!*?

En Carles em va demanar d'acompanyar els seus poemes nadalencs, que ha anat enviant als seus amics al llarg dels anys, i vaig anar triant o component músiques per als ambients que em suggerien —de Bach al blues i el gospel, passant per nades catalanes i d'arreu, i composicions pròpies i improvisacions. Als recitals s'ha creat un ambient molt viu i ple de complicitat en què tots estàvem escoltant amb obertura i receptivitat.

Com lliguen música, poesia i espiritualitat?

En la poesia, com en la música, hi ha una recerca de sentit i un desig de crear, de comunicar i d'estimar que venen d'una font amagada. Aquesta font la podem concebre com el creador, Déu, el misteri o l'absolut, i la poesia i la música són camins que ens hi poden acostar.

Aquest espectacle acostava a Déu?

En aquest espectacle i en tot el que ara vaig vivint, intento i prego que les actituds, les accions, les músiques i les paraules siguin inspirades pel desig d'ofertir i rebre estimació, confiant que, si ens abandonem a l'estimació, això és possible. Quan preparava i assajava aquest recital i quan l'hem compartit amb el públic, ha estat una celebració molt autèntica i original del Nadal. Si tot va bé, aquest nou any continuarem l'experiència.

Òscar Bardají i Martín

GLOSSA

És feina nostra!

Cada matí, quan vaig a treballar, passo —entre d'altres— per un carrer curt, d'una illa. Des de fa unes setmanes, hi trobo quatre o cinc sense sostre de mitjana edat. Avui n'eren cinc, tres homes i dues dones. Quatre dormen al mateix carrer i, pel que fa al cinquè, ho desconec. Davant el matalàs d'un d'ells es podia llegir en una cartolina: «M'han robat la documentació. Necessito ajuda». Als peus d'un segon, el cartell deia: «Necessito ajuda per menjar». Davant els altres tres, un recipient recaptador deixava ben clara la situació de desemparament.

La realitat d'aquest carrer no és única. Augmenta el nombre de persones en situació precària que ratlla o travessa la indigència. Cada dia són més els qui sobreviuen gràcies a les organitzacions assistencials, la majoria quasi al límit de les seves possibilitats. Les prestacions econòmiques, que volen contrarestar els efectes de l'atur forçat en tants i tants llocs de treball, no arriben a tots els afectats pel tancament d'establiments i l'aturada de petites indústries. Cada vegada són més els locals amb cartells de «Es lloga» o «Es traspassa». Convé prendre consciència d'aquestes realitats, que no poden ser alie-

nes a la nostra fe, ni al nostre viure-la i celebrar-la. En una Missa del Gall, el darrer Nadal, es va fer aquesta pregària: «Jesús sempre va prioritzar l'abraçada als més febles, als més desprotegits, exclosos i marginats de la societat. Avui volem fer una abraçada compromesa i de tot cor a les persones que viuen en els carrers, perquè trobin escalf, companyia i, amb la col·laboració de tots, es pugui millorar i superar la seva situació. Preguem el Senyor!»

Pregar amb fe, confiadament, a Aquell que és Pare de tots, i testimoniar amb esforç i compromís, amb el nostre treball voluntari i compartint el que tenim: aliments, diners, roba, espai... «Ningú d'entre ells no vivia en la indigència, perquè tots els qui eren propietaris de terres o de cases les venien, portaven el producte de la venda, i el dipositaven als peus dels apòstols. Després era distribuït segons les necessitats de cadascú» (Ac 4,34-35).

La celebració de Nadal ha estat la celebració de la immensa abraçada que ens fa Déu amb el naixement de Jesús, el Fill, el Salvador. Ara és l'hora d'escampar aquesta abraçada. És feina nostra d'amor i és de justícia!

ENRIC PUIG JOFRA, SJ
Secretari general de la FECC

Lectures de la missa diària i santoral

18. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [He 5,1-10 / Sl 109 / Mc 2,18-22]. Sant Volusità, bisbe; santa Prisca, mr. romana; santa Margarida d'Hongria, vg. dominicana; santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg.; sant Jaume Hilari Barbal, rel. La Salle i mr.

19. ■ Dimarts [He 6,10-20 / Sl 110 / Mc 2,23-28]. Santa Agnès (s. III-IV), vg. i mr. romana (festa litúrgica a Catalunya). Sant Canut (†1086), rei de Dinamarca; sants Màrius i Marta, i els seus fills Audifaç i Àbac, mrs. (s. III); sants Gumersind, prev., i Servideu, monjo, mrs.; santes Pia i Germana, mrs.; beat Marcel Spínola, bisbe de Sevilla, card. Beats Jaume de Sales, prev., i Guillem Sautemouche, rel. Melcior Grodecz i Esteve Pongracz, prevs., Ignasi d'Azevedo, prev., i companys, jesuïtes i mrs.

20. ■ Dimecres [He 7,1-3.15-17 / Sl 109 / Mc 3,1-6]. Sant Fabià, papa (romà, 236-250) i mr.; Sant Sebastià, tribú romà mr. (303), patró de ciutat de Mallorca.

21. ■ Dijous [He 10,32-36 / Sl 33 / Jn 17,11b-19]. Sant Fructuós (o Fruitós), bisbe de Tarragona, i els seus diaques Auguri i Eulogi, mrs. (259). Santa Agnès (s. III-IV), vg. i mr. romana (al calendari romà); beata Josepa-Maria de Santa Agnès, vg. agustina, de Benignànim.

22. ■ Divendres [He 8,6-13 / Sl 84 / Mc 3,13-19]. Sant Vicenç (Vicent), diaca de Saragossa i mr. a València, nat a Osca (s. III-IV). Sant Anastasi, monjo persa i mr.; sant Gaudenci, bisbe; beata Laura Vicuña, vg. salesiana.

23. □ Dissabte [He 9,2-3.11-14 / Sl 46 / Mc 3,20-21]. Esposalles de la Mare de Déu. Sant Ildefons (†667), bisbe de Toledo, venerat a Zamora. Sant Francesc Gil de Frederic, prev. dominicà i mr. a Tonquín (Indoxina, 1745), nat a Tortosa; sant Agatàngel, mr.; sant Climent, bisbe i mr.; santa Emerenciana, vg. i mr.

24. ■ † Diumenge vinent, III de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Jn 3,1-5.10 / Sl 24 / 1Co 7,29-31 / Mc 1,14-20]. Sant Francesc de Sales (Savoia, 1567 - Lió, 1622), bisbe de Ginebra i doctor de l'Església, patró dels periodistes i els escriptors. Mare de Déu de la Pau (Ronda); sant Felicià, bisbe i mr.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Hermanos unidos, testigos del amor de Dios

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

En toda la tierra, los cristianos, gozosos, hemos proclamado: ¡El Señor está aquí! Seguidores de la llamada de los ángeles, de la estrella, de los profetas, le hemos visto Niño en un pesebre, emigrante huyendo a Egipto, modelo de vida de familia en Nazaret, maestro en el templo. De este niño, joven, adulto, acogemos la voz del Padre y el testimonio del Espíritu: «Este es mi Hijo amado, en quien me complazco» (Mt 3,17). Los cristianos proclamamos: sí, es Hombre y es Dios con nosotros.

Todos los cristianos —católicos, ortodoxos, protestantes, anglicanos— proclamamos: Cristo es nuestro Señor, es el centro de nuestra vida. Es nuestro Salvador, en su Nombre confiamos.

Los cristianos estamos unidos en el deseo; durante la semana que co-

mienza, todos nos unimos en una plegaria personal y comunitaria, pedimos al Señor que alcancemos el gran día de proclamar nuestra unidad.

Los cristianos, hermanos en Cristo, nos unimos a los hombres de buena voluntad. Seguimos la invitación: «Permaneced en mi amor y daréis fruto en abundancia» (Jn 15,5-9).

Por medio de María, la pobre de Yahveh, pedimos: Dios nuestro, Trinidad de amor, desde la fuerza comunitaria de tu intimidad divina, derrama en nosotros el río del amor fraterno. Que, unidos en este año particular de pandemia, podamos reconocer a Cristo en cada ser humano, en sus angustias y pobreza, y verlo resucitado en cada hermano que se levanta (cfr. *Fratelli Tutti*).

DIUMENGE II DE DURANT L'ANY

COMENTARI

«Veieren on s'allotjava Jesús i es quedaren amb ell»

JORDI LATORRE, SDB

Director de l'ISCR Don Bosco

La setmana passada celebràvem la festa del Baptisme de Jesús. I en l'Evangelí escoltàvem la invitació del Pare: «Aquest és el meu Fill estimat, escolteu-lo.»

En l'evangelí de Joan, avui escoltem com davant la indicació del Baptista: «Mireu l'Anyell de Déu» referint-se a Jesús, dos dels seus deixebles es mostren sensibles a la indicació del mestre, i interessats per Jesús que passa davant d'ells. Això els motiva a seguir Jesús, i per això li pregunten: «Mestre, on vius?»

En el judaisme antic, en temps de Jesús i dels primers cristians, els deixebles no anaven a l'escola, sinó directament a la casa del mestre de qui volien aprendre; s'asseien a la porta i esperaven a ser admesos entre el grup de deixebles. De manera semblant, els dos deixebles del Baptista volen seguir Jesús i, per això, necessiten saber on viu. Jesús no espera a tenir-los davant de casa; de seguida els convida amb ell: «Veniu i veureu.»

«Eren les quatre de la tarda», afegeix l'evangelista. No és una hora qualsevol, és l'hora en què, en l'horari solar, el dia ja ha començat a declinar i les famílies s'afanyaven a preparar el sopar, abans del vespre, a fi de poder anar a dormir amb les últimes llums del dia. Jesús els convida, doncs, a l'hora del sopar. Això té clares resonàncies eucarístiques: l'evangelí de Joan comença amb un sopar entre Jesús i els seus deixebles, i acabarà amb un altre sopar de comiat entre Jesús i els seus deixebles, abans de la passió.

D'aquesta manera, l'evangelista Joan ens ha indicat en què consisteix la vida dels deixebles de Jesús, la vida de tots nosaltres, cristians: en escoltar la veu i la paraula de Jesús, a seguir-lo pels camins de la vida, i en allotjar-nos a casa seva, que és l'Església, la comunitat cristiana, on es llegeix i es comenta l'Evangelí, i on se sopa a la taula de Jesús.

També nosaltres volem viure al costat de Jesús durant aquest nou any, escoltar atentament la seva veu i seguir les seves paraules... perquè Jesús és l'aigua vida que sado-lla i omple els nostres anhels més profunds; perquè Jesús és el pa de vida que alimenta i renova les nostres forces per al camí; perquè Jesús és la llum que il·lumina les tenebres del nostre món; perquè Jesús és el bon pastor que dona la seva vida per nosaltres perquè tinguem vida, i perquè formem un sol ramat, conduït per un únic pastor; perquè Jesús és la resurrecció i la vida que ens consola davant el temor al fracàs, a la malaltia, i a la mort; perquè Jesús és, finalment, el camí que ens porta a Déu, la veritat que ens dona seguretat, la vida de Déu que ens porta Jesucrist en el misteri de Nadal.

Lectura del primer llibre de Samuel

(1Sa 3,3b-10,19)

En aquell temps, Samuel, que encara era un noi, dormia en el santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. El Senyor el cridà, i Samuel respongué: «Aquí em teniu». Corregué cap a Elí i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu». Elí replicà: «No t'he cridat pas. Ves-te'n a dormir». I el noi se'n anà a dormir. El Senyor el tornà a cridar, i Samuel s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu». Elí replicà: «Fill meu, no t'he cridat pas. Torna-te'n a dormir».

Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, la paraula del Senyor encara no se li havia revelat.

Per tercera vegada el Senyor cridà Samuel, i ell s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu». Llavors Elí comprengué que era el Senyor qui cridava el noi, i digué a Samuel: «Ves a dormir i, si et torna a cridar, digues-li: Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta». El Senyor es presentà i el cridà com les altres vegades: «Samuel, Samuel». Ell li respongué: «Parleu, que el vostre servent us escolta».

Samuel es va fer gran. El Senyor l'afavoria sempre i no deixà de complir mai cap de les seves profecies.

Salm responsorial (39)

R. *Aquí em teniu: Déu meu, vull fer la vostra voluntat.*

Tenia posada l'esperança en el Senyor, / i ell, inclinant-se cap a mi, / ha inspirat als meus llavis un càntic nou, / un himne de lloança al nostre Déu. R. Però vós no voleu oblacions ni sacrificis, / i m'heu parlat a cau d'orella; / no exigiu l'holocaust ni l'expiació. R.

Per això us dic: «Aquí em teniu: / com està escrit de mi en el llibre, / Déu meu, vull fer la vostra voluntat, / guardo la vostra llei al fons del cor». R.

Anuncio amb goig la salvació / davant el poble en dia de gran festa. / No puc deixar d'anunciar-la; / jo sabeu prou, Senyor. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

(1Co 6,13c-15a,17-20)

Germans, el cos no és per a fornicar, sinó per al Senyor, i el Senyor, per al cos. I Déu, que ressuscità el Senyor, també ens ressuscitarà a nosaltres amb el seu poder.

¿No sabeu que els vostres cossos són membres de Crist? El qui s'uneix al Senyor forma amb ell un sol esperit. Fugiu de la fornicació. Els altres pecats que l'home comet són exteriors al seu cos, però el fornicador pecca contra el seu propi cos.

¿No sabeu que els vostres cossos són el santuari de l'Esperit Sant que heu rebut de Déu i que resideix en vosaltres? ¿No sabeu que no sou vostres? Déu us ha adquirit a un preu molt alt: gloriifiqueu-lo en el vostre cos.

✦ Lectura de l'Evangelí segons sant Joan

(Jn 1,35-42)

En aquell temps, Joan estava amb dos dels seus deixebles i, fixant-se en Jesús que passava, digué: «Mireu l'anyell de Déu». Quan els dos deixebles van sentir que Joan deia això, van seguir Jesús. Ell es girà i, en veure que el seguïen, els preguntà: «¿Què voleu?» Ells li digueren: «Rabí, que vol dir "mestre", «¿on us allotgeu?» Jesús els respon: «Veniu i ho veureu». Ells hi anaren, veieren on s'allotjava i es quedaren amb ell aquell dia. Eren vora les quatre de la tarda. Un dels dos que havien sentit el que deia Joan i havia seguit Jesús, era Andreu, el germà de Simó Pere. El primer amb qui Andreu es trobà fou el seu germà Simó, i li digué: «Hem trobat el Messies, que vol dir "l'Ungit". I l'acompanyà on era Jesús. Jesús se'l mirà i li digué: «Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Quefes, que vol dir Pedra.»

Lectura del primer libro de Samuel

(1Sam 3,3b-10,19)

En aquellos días, Samuel estaba acostado en el templo del Señor, donde se encontraba el Arca de Dios. Entonces el Señor llamó a Samuel. Este respondió: «Aquí estoy». Corrió a donde estaba Elí y dijo: «Aquí estoy, porque me has llamado». Respondió: «No te he llamado. Vuelve a acostarte». Fue y se acostó. El Señor volvió a llamar a Samuel. Se levantó Samuel, fue adonde estaba Elí y dijo: «Aquí estoy, porque me has llamado». Respondió: «No te he llamado, hijo mío. Vuelve a acostarte». Samuel no conocía aún al Señor, ni se le había manifestado todavía la palabra del Señor.

El Señor llamó a Samuel, por tercera vez. Se levantó, fue adonde estaba Elí y dijo: «Aquí estoy, porque me has llamado». Comprendió entonces Elí que era el Señor el que llamaba al joven. Y dijo a Samuel: «Ve a acostarte. Y si te llama de nuevo, di: "Habla, Señor, que tu siervo escucha"». Samuel fue a acostarse en su sitio. El Señor se presentó y llamó como las veces anteriores: «Samuel, Samuel». Respondió Samuel: «Habla, que tu siervo escucha». Samuel creció. El Señor estaba con él, y no dejó que se frustrara ninguna de sus palabras.

Salm responsorial (39)

R. *Aquí estoy, Señor, para hacer tu voluntad.*

Yo esperaba con ansia al Señor; / él se inclinó y escuchó mi grito. / Me puso en la boca un cántico nuevo, / un himno a nuestro Dios. R.

Tú no quieres sacrificios ni ofrendas, / y, en cambio, me abriste el oído; / no pides holocaustos ni sacrificios expiatorios; / entonces yo digo: «Aquí estoy». R.

«—Como está escrito en mi libro— / para hacer tu voluntad. / Dios mío, lo quiero, y llevo tu ley en las entrañas». R.

He proclamado tu justicia / ante la gran asamblea; / no he cerrado los labios, Señor, tú lo sabes. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios

(1Cor 6,13c-15a,17-20)

Hermanos: El cuerpo no es para la fornicación, sino para el Señor; y el Señor, para el cuerpo. Y Dios resucitó al Señor y nos resucitará también a nosotros con su poder.

¿No sabéis que vuestros cuerpos son miembros de Cristo? El que se une al Señor es un espíritu con él. Huid de la inmoralidad. Cualquier pecado que cometa el hombre queda fuera de su cuerpo. Pero el que fornicar pecca contra su propio cuerpo. ¿Acaso no sabéis que vuestro cuerpo es templo del Espíritu Santo, que habita en vosotros y habéis recibido de Dios? Y no os pertenecéis, pues habéis sido comprados a buen precio. Por tanto, ¡glorificad a Dios con vuestro cuerpo!

✦ Lectura del santo Evangelio según san Juan

(Jn 1,35-42)

En aquel tiempo, estaba Juan con dos de sus discípulos y, fijándose en Jesús que pasaba, dice: «Este es el Cordero de Dios». Los dos discípulos oyeron sus palabras y siguieron a Jesús. Jesús se volvió y, al ver que lo seguían, les pregunta: «¿Qué buscáis?». Ellos le contestaron: «Rabí (que significa Maestro), ¿dónde vives?». Él les dijo: «Venid y veréis». Entonces fueron, vieron dónde vivía y se quedaron con él aquel día; era como la hora décima. Andrés, hermano de Simón Pedro, era uno de los dos que oyeron a Juan y siguieron a Jesús; encuentra primero a su hermano Simón y le dice: «Hemos encontrado al Mesías (que significa Cristo)». Y lo llevó a Jesús. Jesús se le quedó mirando y le dijo: «Tú eres Simón, el hijo de Juan; tú te llamarás Cefas (que se traduce: Pedro)».

VIDA DIOCESANA

Activitats del Sr. Bisbe

Dimecres 20. Comitè Executiu de la Conferència Episcopal Espanyola, a Madrid.

Dijous 21, a les 18 h. Missa en la cloenda del XXV Aniversari del Concili Provincial Tarraconense, a la Catedral de Tarragona.

Notícies

Confirmacions a Montornès. El diumenge 13 de desembre passat, Mons. Salvador Cristau va administrar el sacrament de la Confirmació a 14 ado-

lescents de la parròquia de Sant Sadurní de Montornès. La celebració es va dur a terme a la Parròquia de la Mare de Déu del Carme de la mateixa població.

Celebració del Nadal a la Catedral. El 24 de desembre, a les 23 h, Mons. Saiz Meneses va presidir la Missa del Gall a la Catedral. L'endemà, dia 25 de desembre, presidí la Missa del dia de Nadal i va impartir la Benedicció Apostòlica. Ambdues celebracions es van seguir també pel canal YouTube del Bisbat. La Capella de Música de la Catedral acompanyà la celebració amb els seus cants. També va presidir a la Catedral les festes

de la Sagrada Família i les solemnitats de la Mare de Déu i de l'Epifania.

Jornada Mundial de la Pau. Amb motiu de la 54a Jornada Mundial de la Pau, el dia 1 de gener el grup de Justícia i Pau de l'Arxiprestat de Terrassa va organitzar la Pregària per la Pau a les 20 h a les Esglésies de Sant Pere. El lema d'enguany i el missatge del papa Francesc és «La cultura de la cura com a camí per la pau».

Agenda

Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians:

—**Del 18 al 25 de gener.** Octavari de Pregària per la Unitat dels Cristians amb el lema «Manteniu-vos en el

meu amor i donareu molt de fruit (Jn 15,5-9)».

—**Divendres 22, a les 19.30 h.** Pregària unida dels Cristians de Terrassa.

—**Divendres 22, a les 20.30 h.** Pregària ecumènica al Monestir de Sant Cugat del Vallès.

—**Dilluns 25, a les 19 h.** L'Octavari es clourà amb la pregària ecumènica a la Catedral presidida per Mons. Salvador Cristau, Bisbe auxiliar.

Breu

Jornada de la Infància Missionera. Aquest diumenge 17 de gener és la Jornada de la Infància Missionera. Des de les Delegacions de Missions de Catalunya ofereixen la guia pràctica «Amb Jesús Nen a la Missió» per a treballar actituds cristianes bàsiques com l'amor, el servei, la generositat, la veritat, etc. Es tracta que els nens i les nenes, caminant amb Jesús, sentin el gran amor que els té perquè «els prenien en braços i els beneïa tot imposant-los les mans» (Mc 10,16) i descobreixin la missió que tenen com a infants.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Permanecer en Cristo para llegar a la unidad

Mañana comienza la Semana de Oración por la Unidad de Cristianos, que este año ha sido preparada por la comunidad monástica de Grandchamp (Suiza). El tema escogido, «Permaneced en mi amor y daréis fruto en abundancia», se inspira en el texto de san Juan 15,1-17, y refleja la vocación a la oración, a la reconciliación y a la unidad de la Iglesia y de toda la familia humana, que es característica de esta comunidad monástica. Estas palabras de Jesús a sus discípulos fueron pronunciadas en el contexto de su despedida y a modo de testamento. En ese marco incomparable, la unidad de los discípulos prefigura la unidad que desea para su Iglesia. Jesús les anuncia que nunca los dejará solos, y que si permanecen unidos a él como el sarmiento a la vid, darán un fruto abundante (cf. Jn 15,5-9).

La unidad de la Iglesia no es fruto de nuestras planificaciones y con-

sensos, o de los acuerdos que podamos lograr entre confesiones cristianas, aunque ciertamente esta búsqueda de acuerdos es necesaria para acercarnos a la unidad que Cristo quiere para su Iglesia. Para que estos compromisos sean eficaces y produzcan fruto es necesario que sean vividos y alcanzados por sus protagonistas como lo que de verdad son, como obra del Espíritu Santo. De ahí que el ecumenismo espiritual tenga tanta importancia y deba ser valorado como verdadero fundamento del trabajo ecuménico que llevamos a cabo los cristianos de unas y otras confesiones para lograr la unidad.

Así lo entendieron y lo propusieron los grandes pioneros del ecumenismo. Así ha sucedido con la comunidad ecuménica de hermanas del monasterio suizo de Grandchamp, que siendo protestante en sus orígenes, actualmente cuenta con unas cincuenta hermanas, de

diferentes generaciones, de diferentes tradiciones eclesiales y de diferentes países y continentes. Las primeras hermanas experimentaron el dolor de la división entre las Iglesias cristianas y se sintieron llamadas a esta tarea. En su camino, la amistad con el sacerdote católico Paul Couturier, pionero de la Semana de Oración por la Unidad de los Cristianos, fue una gran ayuda, así como el hermano Roger Schutz (1925-2005), prior de la comunidad religiosa ecuménica de Taizé.

El fruto del trabajo por la unidad está vinculado a la fe en Cristo y a la permanencia en él: «El que permanece unido a mí, como yo estoy unido a él, produce mucho fruto, porque separados de mí nada podéis hacer» (Jn 15,5). La comunión con Cristo exige la comunión con los demás. Leyendo los materiales de este año, he encontrado un texto de Doroteo de Gaza, un monje de la Palestina del siglo VI, que lo expresa

de esta manera: «Suponed un círculo trazado sobre la tierra, es decir, una línea redonda dibujada con un compás en torno a un centro. Imaginaos que el círculo es el mundo, el centro Dios, y los radios los diferentes caminos o maneras de vivir que tienen los hombres. En la medida en que los santos, deseando acercarse a Dios, caminan hacia el centro del círculo, y van penetrando en su interior, entonces se van acercando también los unos a los otros. Y en la medida en que se van acercando unos a otros, se acercan simultáneamente a Dios. Y comprenderéis que lo mismo ocurre en sentido contrario, cuando nos alejamos de Dios y nos retiramos hacia afuera. Es obvio que cuanto más nos separamos de Dios, más nos alejamos los unos de los otros, y que cuanto más nos separamos los unos de los otros, más nos alejamos de Dios». Una imagen que recuerdo utilizaba a menudo el cardenal Ricard M. Carles, arzobispo de Barcelona, al hablar de la unidad de la Iglesia y de las confesiones cristianas. Que este ejemplo nos ayude a avanzar hacia la unidad deseada por el Señor a partir de nuestra unión con Él.